

2det Stykke og §§ 14—17 omtalte Tilfælde. Undertiden foreligger dog kun en enkelt Tilkendegivelse, saaledes med Hensyn til de saakaldte mundtlige Fuldmagter, se Udkastets § 19, hvor den mundtlige Tilkendegivelse til Fuldmægtigen indeholder dels en Bemyndigelse for ham til at handle paa Fuldmagtsgiverens Vegne, dels en gennem Fuldmægtigen rettet Erklæring til Tredjemand om, at Fuldmagtsgiveren vil være bundet overfor denne ved det, Fuldmægtigen foretager indenfor de i Erklæringen angivne Rammer. I daglig Tale og til Dels ogsaa i Lovsproget, f. Eks. Danske Lov 3—19—2, betegnes ogsaa den førstnævnte til Fuldmægtigen rettede Erklæring (Bemyndigelsen) som Fuldmagt. I Udkastet har man imidlertid benyttet Udtrykket Fuldmagt *alene* som Betegnelse for den til Tredjemand rettede Erklæring. Denne Fravigelse fra almindelig Sprogbrug har været fornøden for at opnaa en til Undgaaelse af Uklarhed tilstrækkelig skarp Terminologi. Den Person, Fuldmægtigen indgaar Retshandelen med, kaldes i Udkastet Tredjemand.

Bestemmelserne i Udkastets 2det Kapitel angaa ikke alle Slags Fuldmagter. Af selve Omraadet for Udkastet, jfr. det ovenfor i de indledende Bemærkninger Side 21 anførte, følger, at man kun har haft saadanne Fuldmagter for Øje, der angaa Foretagelsen af Retshandler paa Formuerettens Omraade. Udenfor falder altsaa f. Eks. Rettergangsfuldmagt eller Fuldmagt til at afgive Stemme ved politiske eller kommunale Valg. Endvidere falder den saakaldte nødvendige Repræsentation, der ikke hviler paa den repræsenteredes Erklæring til Repræsentanten og Tredjemand, men skyldes andre Retsgrunde, udenfor Kapitlets Ramme. Dette gælder saaledes Værgemaal og Kuratel, der har sin Hjemmel i Statens Forsorg for sine Borgere, men ikke skyldes den repræsenteredes Vilje. Heller ikke Organer for juridiske Personer ere Fuldmægtige i Udkastets Forstand.

Det kan undertiden være vanskeligt at afgøre, hvorvidt en ved Indgaaelse af en

Retshandel benyttet Mellemand er Fuldmægtig eller blot Bud. Som Fuldmægtig kan kun den anses, der er bemyndiget til at tage Beslutning paa en andens Vegne. Er Mellemanden blot bemyndiget til at overbringe en andens Viljeserklæring, er han kun Bud. Det maa imidlertid ikke overses, at den, der overbringer en Viljeserklæring, jævnlgt kan indvirke paasammes nærmere Indhold, og i det Omfang, Overbringerens Vilje saaledes kan faa Indflydelse, maa han anses at have en Fuldmagt om end af meget begrænset Omfang, og Bestemmelserne i 2det Kapitel komme til Anvendelse.

Udkastets Regler om Fuldmagt ere lige saa lidt som dets øvrige Bestemmelser udtømmende. Man har navnlig haft til Hensigt at fastslaa nogle praktisk vigtige, i Retsanvendelsen allerede anerkendte Grundsætninger, særlig vedrørende Retsvirkningen overfor Tredjemand af Fuldmægtigens Overskridelse af Fuldmagten eller den ham givne Bemyndigelse og vedrørende Fuldmagtens Ophør, og i Forbindelse dermed at løse forskellige Tvivlsspørgsmaal. En for nordisk Ret ny Bestemmelse findes i § 18.

§ 11.

I 1ste Stykke i Udkastets § 11 udtales som en Indledning til de følgende Bestemmelser den almindelig anerkendte Sætning, at Fuldmagtsgiveren bliver umiddelbart berettiget og forpligtet overfor Tredjemand ved Retshandel, som Fuldmægtigen indenfor Fuldmagtens Grænser foretager i Fuldmagtsgiverens Navn. Tilsvarende Udtalelser findes i den tyske borgerlige Lovbog § 164, den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 32 og det ungarske Udkast § 1006. Fuldmægtigen staar altsaa udenfor det paagældende Retsforhold.

For at den omtalte Retsvirkning kan indtræde, kræves det, at Fuldmægtigen handler i Fuldmagtsgiverens Navn. Paa den Omstændighed, om Mellemanden har handlet i en andens Navn eller i eget Navn, beror jo Sondringen mellem Fuldmægtig og Kommissionær, for hvilken sidste det